

РЕШЕНИЕ

№ 4601

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3171** по описа за **2023** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208- 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано по касационна жалба на К. А. Д. срещу съдебно решение от 20.02.2023г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 101. Състав, по нахд № 18000/2021г. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление №2249/11.11.2021г. на директора на СДВР, с което на касатора на основание чл.209а, ал.4, пр. 2 вр. чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗдр), е наложена глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл. 209а, ал.1, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗЗдр, във връзка раздел I, т.7 от Заповед № РД-01-743/31.08.2021 г. на министъра на здравеопазването.

Касаторът обжалва съдебното решение като незаконосъобразно ии неправилно. Счита, че изпълнителното дение не е описано точно и ясно, тъй като не е дадена точна квалификация дали нарушава или неизпълнява противопдимечните мерки в страната, че е не е посочен точно кой член от заповедта на министъра е нарушен, с което се накърнява правото му на защита. Твърди също така, че компеттността на актосъставителя не е установена. Заявена е претенция за разноски.

Ответникът оспорва касационната жалба. в писмения отговор на жалбата. Представя писмен отговор на жалбата, в който споделя мотивите на съдебното решение.

Претендира разноски.

Прокурорът дава заключение за основателност на касационната жалба.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно и по безспорен начин от представените писмени доказателства и административнонаказателната преписка.

На 20.10.2021г. около 12.45 часа касаторът се е намирал в на макрито общественомясто – вестибюл 2 на метростанция „Западен парк“, и не е поставил защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата, в условията на обявена в Република България извънредна епидемична обстановка с Решение №325/2020г. на Министерски съвет, удължена с Решение №395/28.04.2021г. на Министерския съвет. На основание чл. 63, ал.1 от Закона за здравето, със Заповед № РД-01-743/31.08.2021г., раздел I, т. 7 от същата, е въведена противоепидемична мярка, с която всички лица, които се намират в закрити обществени места - като изрично са посочени и метростанциите - са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата. За направената констатация бил изготвен АУАН за извършено нарушение на чл. 209а, ал.1 от Закона за здравето. Въз основа на така съставения АУАН е издадено и процесното НП.

Касаторът не оспорва факта, че се е намирал във вестибюла на метростанцията и е бил без защитна маска или друго средство, покриващо носа и устата. Разпитът на актосъставителя в производството пред районния съд потвърждава тези обсъждания.

За да потвърди НП, СРС е приел, че при издаване на АУАН и съставяне на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, вмененото нарушение е безспорно извършено и правилно е ангажирана отговорност на лицето. Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право и е извел правилни изводи, съображенията, за които се възприемат изцяло от настоящата инстанция. Съдът счита за правилни изводите на въззивния съд, че както при съставянето на АУАН, така и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. АУАН, въз основа, на който е постановено обжалваното НП, също е в съответствие със законовите изисквания. Направеното в тях фактическо описание на нарушението е пълно и ясно, и съответства на посочената като нарушена законова разпоредба, като пълно и точно е описана нарушената противоепидемична мярка и конкретните заповеди на МЗ, с които е въведена. Касаторът е запознат с характера на нарушението, за което му е съставен акт.

Във връзка с въведеното извънредното положение и на основание чл. 63, ал.1 от ЗЗдр вр. чл. 63, ал.4 от ЗЗдр министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен инспектор за територията на страната или за отделна област. Министърът издал заповед №

РД-01-743 от 31.08.2021г., съгласно която в раздел I, т. 7 е въведено задължение за всички граждани намиращи се на закрити обществени места, да носят защитна маска или друго средство, което покрива носа и устата. Заповедта е отменена със Заповед №РД-01-968 от 26.11.2021г. Към момента на извършване на деянието заповедта е в сила. Същата предсхвалява общ административен акт, тъй като не въвежда абстрактни правила за поведение при извънредно положение по здравни причини, а конкретни мерки с временен характер за действие по време на КОВИД-19 пандемията. АПК не предвижда обнародване на общите административни актове в Държавен вестник, а съгласно чл.73 от АПК в случаите на неотложност съображенията за издаване на общите актове се обявяват в хода на изпълнението им. По тези съображения съдът приема, че заповедта на министъра на здравеопазването е породила правно действие.

Санкционната разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (Нов – ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) (1) (Изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) предвижда, че който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение от 1000 до 2000 лв. Нормата въвежда конкретен състав на административно нарушение, относим към всички въведени противоепидемични мерки, ergo, не е с бланкетен характер, противно на твърденията на касатора.

Неоснователно е възражението на касатора относно липсата на компетентност на актосъставителя. Съгласно чл.209а, ал.4 от ЗЗдр нарушенията се установяват от здравни инспектори или от определените длъжностни лица от директорите на регионалните здравни инспекции или от директорите на областните дирекции на МВР. Със Заповед №513з-7383 от 27.03.2020г.директорът на СДВР е определил АУАН по чл.209а от ЗЗдр да се съставят от полицейските органи при СДВР и структурните ѝ звена, с изключение на полицейските органи от отделите „Разседване“, „Миграция“ и „Оперативен дежурен център“, секторите „Специализирани полицейски операции“, „Оперативен анализ“ и „Разследване“. Актосъставителят заема длъжността старши полицаи в сектор „М.“ ООП-СДВР, следователно не е в кръга на изключените лица и разполага с компетентността на установи нарушение по чл.209а от ЗЗдр.

Безспорно се установява, че на посоченото време и място на закрито обществено място, касаторът не е изпълнил въведената от МЗ противоепидемична мярка по време на въведеното извънредно положение.

Съдът счита, че извършеното деяние не представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Извършеното нарушение е застрашило здравето на потенциално неограничен кръг лица, поради което следва да се приеме, че обществената опасност в случая се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай. Не са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като деянието е типично за вида си, липсват обстоятелства, които да го характеризират като такова с по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, свързани с незначително нарушение на нормативните задължения по спазване на въведени противоепидемични мерки със заповеди на органи на държавно управление.

Решението на въззивния съд се оставя в сила като правилно и законосъобразно.
При този изход на правния спор разноските са в тежест на касатора, който следва да заплати на ответника юрисконсултск овъзнаграждение в минималния размер от 80 лева, определен съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд – София - град, XIV касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.02.2023г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 101. Състав, по нахд № 18000/2021г.

ОСЪЖДА К. А. Д. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи разноси в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.